

Saskia Theunissen-
Van Heijningen verhaalt
over haar werk. Ze schrijft
korte stukjes over hoe ze
Phoenix toepast in de
dagelijkse praktijk.

Misschien zijn alle draken in onze levens eigenlijk prinsessen

'Ik huil alleen op begrafenissen', zegt mijn coachee. 'En nu stromen de tranen in deze coaching. Gek, ik ken dit niet. En hoe leg ik dit uit aan mijn manager?'

'Weet je zeker dat er niemand dood is?', grap ik. Even is er een lichte glimlach op het gezicht van mijn coachee.

'Ik huil liever niet', vervolg ik. 'Dan ben ik bang dat mijn gevoel het overneemt en ik geen controle meer heb. Hoe kan ik jou dan nog coachen?'

Ik doe mijn best niet te voelen en ondertussen wellen de verstopte tranen op tot achter mijn ogen. Even zitten we zo tegenover elkaar. Het is stil als op begrafenissen. Ik herinner mij een tekst van Rilke:

'Misschien zijn alle draken in onze levens eigenlijk prinsessen die alleen maar zitten te wachten op het moment dat we eindelijk, mooi en moedig, in actie schieten. Misschien is datgene waar we bang voor zijn in zijn blootste essentie iets hulpeloos wat onze liefde zoekt.'

Ik deel Rilke met mijn coachee. 'Dus mijn tranen zijn eigenlijk prinsessen?', zegt hij.

'Ja', zeg ik. 'Mijn tranen herinneren mij aan mijn gevoel en hoe ik meer van mezelf hou als ik ze laat zien.'

'Dan ben je nog mooi en moedig ook!', zegt mijn coachee. 'Dank je,' zeg ik, 'Dat klinkt als een compliment aan een coach.' We lachen samen. 'En wat zal jouw manager wel niet van je zeggen als jij jouw tranen toelaat?' 🐉